

Narodenie Krista

Životný príbeh každého človeka sa začína narodením a končí sa smrťou.

V osobe Krista to bolo opačne. Jeho smrť bola prvá a život posledný. Písmo ho opisuje ako „Baránka na zabitie“, ktorým bol už od počiatku sveta, (porov. 1 Pt 1, 18 - 21) Ako hovorí Caryl Houselander: „Betlehem je vnútornou podstatou Kalvárie, podobne ako snehová vločka je vnútornou podstatou vesmíru.“ Písmo, podobne ako kresťanská tradícia, ukazuje nám jasle a kríž ako dva protipóly Spasiteľovho života. „V osobe Bohočloveka,“ píše sv. Gregor Teológ, „Boh sa vtelil a človek zbožštil, lebo to, čo Pán neprijal na seba, to nie je uzdravené, ale to, čo sa spojilo s Bohom, je spasené. „Tajomstvo vtelenia Božieho Syna je základným východiskom viery Cirkvi. Dôležitosť tajomstva vtelenia si uvedomoval aj sv. Cyril Jeruzalemský, ktorý argumentoval, že „ak je vtelenie Božieho Syna zdanlivé, potom aj spasenie človeka je zdanlivé.“ (Catech IV, 9) Keď Siedmy všeobecný cirkevný snem v Nicei v r. 787 nariadil úctu k ikonám Krista, Bohorodičky, anjelov a svätých, opieral sa práve o tajomstvo vteleného Slova. Ikona Kristovho narodenia patrí medzi najbohatšie komponované ikony v sujete aj v symbolike a tak poskytuje veľa podnetov na rozjímame. Už v 3. storočí bolo vytvorených niekoľko prác s touto tematikou z mramoru, slonoviny alebo na skle. V katakombách sv. Priscily môžeme vidieť „Adoráciu troch kráľov“, ktorá symbolicky vyjadruje pozvanie k prameňom spásy pre všetky národy. O niečo neskôr, ako bol sviatok nastolený, nechal Konštantín pre baziliku v Betleheme vyhotoviť jedno z prvých zobrazení Kristovho narodenia. V 8. storočí sa na západe rozšíril zvyk predvádzať rôzne scény z narodenia Pána na spôsob duchovných hier. Kvôli mnohým neprírodnostiam, proti ktorým musela neskôr vystúpiť aj cirkevná autorita, sa slávenie tejto významnej udalosti trochu obmedzilo. Až sv. Františkovi z Assisi sa podarilo vhodne a pôsobivo osláviť narodenie Vykupiteľa sveta počas vianočnej noci v r. 1223. Pokiaľ ide o Ježišovo narodenie, v evanjeliu sa nenachádza nijaká zmienka o jaskyni. Objavila sa až neskôr v apokryfnej knihe sv. Jakuba. Sv. Justín, sv. Hieronym a Eusebius však tiež spomínajú

skalnú jaskyňu. Syn Boží bol pozvaný, aby ako človek vstúpil do sveta zadným vchodom. Vyhnaný zo zeme narodil sa pod jej povrchom. Na najšpinavšom mieste na svete - v maštali - narodila sa čistota. On, ktorý o sebe povedal, že je „živým chlebom, ktorý zostúpil z neba,“ bol uložený do jasiel, do ktorých sa dáva krmivo. Pred stáročiami sa Židia klaňali zlatému teľaťu a Gréci oslovi. Ľudia sa im klaňali ako bohom. Teraz je tu prítomný aj vôl aj osol a skláňajú hlavu pred svojim Bohom, aby vykonalí poctivú nápravu. Na sviatok Pánovho narodenia sa spieva: „Každá zo stvorených bytostí ti vzdáva vďaky a spieva svojim spôsobom: Anjeli ti piesne spievajú, nebesia hviezdu posielajú, mudrci ti dary nesú, pastieri obdivujú zázrak, zem ti núka jaskyňu, púšť jasle obetuje a my sme ti dali panenskú matku.“ Betlehem spojil nebo so zemou, Boh a človek sa tu stretli a pozreli si do očí. Malo by to vôbec zmysel, keby sa čo i tisíckrát narodil v Betleheme, ak by sa nenarodil aj v človekovi? Na Vianoce sám Boh oslovil ľudstvo. Na tie historické to bolo narodením Ježiša Krista, ktorý je Slovo Otca, na tie naše každoročné opätovnou ponukou oslovit' náš život. Cirkev je nositeľkou radostnej zvesti o Kristovom narodení, teda o tom, že Boh v Kristovi oslovil ľudstvo. Jedna etiópska ľudová múdrosť hovorí: „Slovo, ktoré ti pomôže, si nemôžeš vysloviť sám.“ V skutočnosti je to tak, veď mnohé dobré rady, ktoré sme v živote dostali vznikli tak, že ten druhý sa predsa len pozerá na náš problém z trochu iného pohľadu, povie svoj názor a už to nám môže pomôcť. Presne takto to bolo aj v prípade historických Vianoc, kedy Boh v Kristovi oslovil ľudstvo. Vyslobodzujúce slovo spásy mohol povedať len On. Ono znelo asi takto: „Dávam vám svojho Syna, ktorý ako človek vám ukáže ako dosiahnuť spásu.“ V našich každoročných Vianociach sa toto isté opakuje vždy nanovo s tým, že Boh hovorí ešte adresnejšie každému z nás: „Dávam ti svojho Syna, ktorý ti ako človek, tvoj priateľ a brat ukáže ako dosiahnuť spásu.“ Tento spôsob, ktorý nám Boh v Kristovi ponúka, je obsiahnutý v princípoch a zásadách evanjelia.

ŽIARIVÉ HVIEZDY, CHVÁLTE PÁNA

Na počiatku stvoril Boh nebo i zem, (Gn 1, 1), a urobil aj hviezdy. *Fecit et stellas.* (Gn 1, 16)

A videl, že je to dobré. (Gn 1, 18)

A stvoril Veľký voz i Orión i Kuriatka a súhvezdia južnej oblohy. *Fecit Arctumm et Oriona et Hyadas et interiora austru.* (Jób 9, 9)

Všetky žiarivé hviezdy, chváľte Pána.

Laudate eum, omnes stellae et lumen. (Ž 148,3)

Dve svetlá, ktoré sú znamením všetkých čias

Dve svetlá, ktoré sú znamením všetkých čias, ľud, čo kráča vo tmách, a ktorý symbolizujú jednoduchí pastieri na poli pri Betleheme, uzrel veľké svetlo (porov. Iz 9, 1) a tma noci, zvyraznená slávenou polnočnou svätou omšou, je prežiaraná Kristovým svetlom narodenia. V Roku sv. Pavla sa však dozvedáme aj o ďalšej prítomnosti Kristovho svetla.

Toto svetlo ožiarilo a zrazilo do prachu zeme prenasledovateľa Šavla (porov. Sk 9, 3). Nebolo to svetlo, ktoré prežiarilo tmu noci, ale ktoré prevýšilo veľkosť poludňajšieho slnka. Obe svetlá, ktoré sú jediným Kristovým svetlom, sa tak stávajú znamením všetkých čias. Kristovo svetlo v Betleheme postrehli jednoduchí a nevzdelaní pastieri a vykročili za týmto svetlom. U nich sa Kristovo svetlo zachytilo o úprimnosť otvoreného človeka. Kristovo svetlo pri Damasku preniklo do srdca prenasledovateľa Šavla, aby ho pretvorilo na apoštola národov. Šavol nebol nevzdelancom vo viere, práve naopak, mal za sebou najlepšie rabínske školy a horlil za Boží zákon. Kristovo svetlo, s ktorým sa stretol Šavol, však pretvorilo i jeho. Všetci potrebujeme Kristovo svetlo. Potrebujú ho tí, ktorí dlhý čas kráčajú cestou viery a prikázani, aby zamierili ešte viac na hlbinu Kristovej blahozvesti (porov. Lk 5, 4). Tým, ktorí kráčajú v šlapajach ľudu vo tmách, Kristovo svetlo prežaruje ich ďalšiu cestu životného putovania s veľkou šancou meniť Šavlov na Pavlov a jednoduchých pastierov meniť na tých, ktorí sa ustavične klaňajú večnému Bohu v duchu a pravde. Kristovo svetlo ukazuje skrz pastierov, že sa dá dôjsť k pravde, skrze Šavla ukazuje, že sa dá dôjsť k hlbšej pravde.

Tohtoročné vianočné sviatky môžu byť pre každého človeka o prijatí Kristovho svetla. Nie je dobré zotrvať v temnote neistoty, ani v stáлом zaplavení pracovnými povinnosťami. Je čas sa zastaviť a nechať sa vyviesť zo svojho všedného stereotypu a nechať sa nasmerovať Kristovým svetlom na bezpečnejšiu a plnšiu cestu života. Možno si Kristovo svetlo viac uvedomíme, keď sa počas týchto sviatkov zadívame do nevinných detských očí, aby sme tam postrehli nádheru čistej radosti z Kristovho príchodu. Kristovo svetlo nám totiž ukazuje, či nie sme už príliš zostarnutí a ako by bolo potrebné, aby nás občerstvilo niečo nové či staronové. Prečo by to nemohlo byť nové siahnutie po viere našich predkov? Prečo sa nevrátiť do detských čias a omladnúť v prežívanej viere? Prečo nevstúpiť do chrámu, ktorý ste navštevovali v detstve, hoc aj po dlhšom čase, a nepripomenúť si všetko krásne, čo ste v tomto chráme niekedy prežívali? Kristovo svetlo je vynikajúcou receptúrou na omladenie mysle a životných návykov.

Zaželajme si k týmto sviatkom Kristovho narodenia i do nového roka 2012 veľkú túžbu pre seba i svojich drahých ešte viac povyrásť v Kristovej prítomnosti. Zaželajme si i dobré zdravie a vzájomné porozumenie, ktoré je tiež darom Kristovej žičlivosti. Nech i pohľad na siluetu kostola z detstva nám pripomenie hrejivosť Kristovho svetla, v ktorom môžeme neprestajne „dobíjať batérie“ životného optimizmu, a ten istý optimizmus dožičme v plnej miere aj iným. O tom je Štedrý deň i Štedrý večer, o tom sú Vianoce.

Mons. Stanislav Stolárik, košický pomocný biskup

Oznamy

V sobotu 31. decembra 2011 sa uskutoční ďakovná pobožnosť. Pri speve hymnu **Teba, Bože, chválim** môžeme za obvyklých podmienok získať plnomocné odpustky.

V nedeľu 1. januára 2012 môžeme pri spoločnom speve hymnu **Veni Creator Spiritus – Príd', Duchu Svätý tvorivý** získať za obvyklých podmienok plnomocné odpustky.

*Boh v tú štedrú svätú noc
dal nám svoju lásku, moc
v Ježišovi Kristovi.
Nech Vás svetlo nádeje
na Vianoce zahreje,
nech Vám ducha obnoví.*

Sväté omše o Vianočnom období - (B)

26.XII. pondelok sv.Štefana diakona, prvomučenika - sviatok

08.00 Za ě Ludovíta a Máriu Bilských a syna Vieroslava
Lektori: Hrdlovičová E.

10.00 Za ě Rudolfa Jurčoviča
Lektori: Bublavý M.

27.XII. utorok

17.00 nebude

28.XII. streda

17.00 nebude

29.XII. štvrtok piaty deň v oktáve Narodenia Pána

17.00 nebude

30.XII. piatok - Svätej Rodiny - sviatok

17.00 Za živých a ě členov ružencového bratstva
Lektori: Polakovičová J. Jelinková L.

31.XII. sobota siedmy deň v oktáve Narodenia Pána

17.00 Na poďakovanie Pánu Bohu za všetky milosti
a dobrodenia, udelené v uplynulom roku

Upratovanie kostola č.d. 2 - 27

1.XI. Slávnosť Panny Márie Bohorodičky –(B)

08.00 Za ě Jána

Lektori: Blahová M., Jurčovičová M.

10.00 Za ě Mons. Alexeja Izakoviča, farára

Lektori: Fajkusová P., Šuplatová M.

Liturgický kalendár

26.XII. pondelok sv.Štefan, prvý mučeník, **sviatok**
27.XII. utorok sv. Ján, apoštol a evanjelista, **sviatok**
28.XII. streda sv.Neviniatka, mučeníci, **sviatok**
29.XII. štvrtok sv.Tomáš Becket, biskup a mučeník
30.XII. piatok sv.Ján Kentský, kňaz
31.XII. sobota sv.Silvester I., pápež

Slovo na dnes

Až sa dostanete na istú hranicu, osvieti vás poznanie a do vašej duše vstúpi ako trvalý stav a hosť taká radosť, že všetko, za čím sa teraz lopotíte, stane sa vám naraz zbytočné, neužitočné a malicherné, ako detské hry a spory. Všetky práce, úspechy i neúspechy, výhry i prehry, zdravie, choroby i smrť, všetko je jedno, lebo budete plní ohňa, v ktorom sa to roztopí ako vosk. A ja vás poháňam k tej hranici. Ja už som sa jej dotkol a jediné moje nešťastie je v tom, že vy stále otáľate, brzďíte, zdržujete a tak strácate svoj drahocenný čas a skutočné šťastie.

Sekularizoval sa aj socializmus. Dnes má už mnoho foriem, stal sa módnym slovom pre vládu, heslom, ktoré sa predhadzuje masám od rána do večera, príslubom, ktorý už nič nehovorí a nič nedá.

Z revolúcie ostane toľko, koľko nám ostalo z revolúcie francúzskej.

Cirkev sa nezachráni tým, že bude úzkostlivo strážiť minulosť vo svojich kostoloch, sakristiách a čistotu učenia v dogmách.

Treba hľadať sakrum vo svete. Otvoriť sa svetu, ktorý je otrávený a sklamaný, osloviť ho posolstvom Života, po ktorom márne túžil a márne hľadal kdekoľvek inde.

Pre nedostatok kňazov by bolo jediné riešenie, ktoré nám zanechali títo mučeníci.

Biskup by mal pokľaknúť pred nimi a poprosiť ich, aby poctivo odhalili všetky svoje rezervy a zmobilizovali všetko, čo je súcne, schopné a ochotné. Povstali by stovky mladých ľudí ochotných za Cirkev položiť život. Lenže pre neho by nastal problém. Títo mladí ľudia nie sú ochotní odhodiť svoju väzbu na komunity a prebrali by iniciatívu. Jeho strach mu nedovolí odhaliť ich a posvätiť a jeho pýcha mu nedovolí zrieknuť sa vedenia, aj keď je už dnes len fiktívne.

Tak som sa chytil trocha s jedným spolubratom. Máš plné ústa Don Boska. Ku koľkým mladým ľuďom ty rozprávaš za týždeň? Ja rozprávam najmenej 200 deťom dvakrát týždenne. Zrejme, mal by si aj ty na mňa svoje tromfy. Ja nie som taký chudobný ako ty. Kto tancuje takýto tanec, zarobí peniaze, ale chudoba sa meria tým, koľko osobne utrátiš, a nie tým, koľko zarobíš. Nie som taký čistý ako ty. Kto však vlečie takú veľkú káru, sám ako prst, skočí aj mimo, aj do blata. Nie som taký poslušný ako ty. Zanaďávam si. Ja som roky rástol v inom svete, mám hrdosť robotníka, ktorý podáva výkony a za celé roky od vás nič nedostal a za celé roky hladu, zimy, driny a ponižovania vo mne vyrástol iný vzťah k vrchnostiam, k ľuďom aj k Bohu. Nemusi byť vždy presný, ale je vždy pravdivý a motivovaný láskou a vierou v človeka a jeho záchranu.

Dobrovoľne sa ponáram do hlbín ľudského utrpenia. Na vlastnom tele experimentujem krajinú skromnosť, chudobu, pokoru, samotu, aby som sa vracal medzi ľudí a dokazoval im, koľko radosti a šťastia môže človek prežiť na tejto ceste. To hlavné je nepolapiteľné a v plnej miere to môže prežiť každý, kto uverí a otvorí sa. Dobrovoľne som zredukoval na minimum osobné nároky a spotrebu, aby som bol podobný a zrozumiteľný chudobným.

Vianoce sú vlastne sviatkami svetla, ktoré ožiarilo tento svet. A my ho máme chrániť v lampáši svojho tela ako plamienok. Ako to čítame vo Svätom písme o múdrych pannách, ktoré si zachránili plamienok až do chvíle, keď zatrubili anjeli.

Svet, v ktorom žijeme, sa zdá byť taký samozrejmý, istý, že sme si naň zvykli a ani neveríme, že by mohol byť inakší. Ťažko sa nám doň vnáša niečo nové. Ja vidím, že náboženské hodnoty do toho moderného sveta ako keby sa

nanucovali. Niet pre nich miesta. Keby sa dnes narodil Kristus, kde by sa narodil?

U veľkých pánov na pôrodnici (ale on do toho rajónu nepatrí a naviac, on je cudzinec), u vás? Opäť by nebolo miesta.

Pre novú myšlienku nikdy nebolo dosť miesta. To je ako posledné dieťa v chudobnej, početnej rodine, alebo skôr ako ďalšie dieťa vo vašej rodine. A čo, ak je to génius? Čo ak ten posledný je práve On, Kristus?

Kto prijme toho posledného v mojom mene...“ Božia láska sa nám musí vnucovať. Budeme stále akí bezcitní a hrubí? Nevadí jej maštal'. Ale až a presadí, tá maštal' sa stane chrámom všetkých chrámov.

Každé dieťa, čo sa v ktorejkoľvek rodine narodí, vlastne Kristus, ktorý sa znova rodí, to je ten posledný, ktorého prijímame ako Božie dieťa, ako posla radosnej budúcnosti.

Každé odmietnuté dieťa je ... Kristus.

Dnes sme dospeli tak ďaleko, že pre neho niet miesta nielen v hostinci, ale aj v mnohých domoch tejto obce, v celom svete a vo vesmíre, lebo neostalo prázdných miest.

Anton Srholec „Ako čerstvý chlieb“

Miluj Ježiša nadovšetko

1. Blažený, ktovie, čo je milovať Ježiša a pohádzať sebou pre Ježiša.
2. Milého treba opustiť pre milého, lebo Ježiš chce, aby si jeho miloval nadovšetko.
3. Láska tvorov je klamná a nestála, láska Ježišova verná a vytrvalá.
4. Kto lipne ku krehkému tvorovi, padne s ním, kto sa pridá k Ježišovi, bude pevne stáť naveky.
5. Toho miluj a s tým sa priateľ, kto ostane s tebou aj vtedy, keď ťa iní opustia, a ktorý tí nedá nikdy zahnúť.
6. Raz sa budeš musieť rozlúčiť so všetkými, či chceš, alebo nechceš.
7. Pridá sa Ježiš za živa i pri smrti a poruč sa jeho vernej strážni. On jediný ti bude môcť pomôcť, keď ťa všetci opustia.
8. Tvoj miláčik je taký, že neznesie vedľa seba iného, ale chce mať tvoje srdce a prebývať v ňom ako kráľ na vlastnom tróne.
9. Keby si sa vedel celkom odpútať od všetkého stvorenia, Ježiš by vďaka bol s tebou.
10. Stratíš skoro všetko, čo si skladal v ľuďoch, okrem Ježiša.
11. Nedôveruj a nespoľiehaj sa na trstinu vetrom sa klátiacu lebo „každé telo je tráva, a všetka jeho sláva ako poľný kvet“ padne (Iz 40,6).
12. Skoro sa sklameš, ak budeš hľadať len na to, ako sa ľudia tvária navonok.
13. Lebo keď hľadáš u nich útechu alebo svoj osoh, nájdeš často len svoju škodu.
14. Ak vo všetkom hľadáš Ježiša, zaiste nájdeš Ježiša.
15. Ale ak hľadáš seba, nájdeš aj seba, ale na svoju škodu.
16. Lebo ak človek nehľadá Ježiša, viac si škodí, než by mu mohol škodiť celý svet a všetci jeho protivníci.

Tomáš Hemerken Kempenský „O nasledovaní Krista“

Vianočná hádanka

Istý starý muž býval pri jazere. Iný starý muž býval na kraji lesa. Muž pri jazere na jeseň ťažko ochorel. Vtedy ho navštívil muž od lesa a doniesol mu cenný dar.

Muž pri jazere mal veľkú radosť. Čoskoro nato vyzdravel. Na Vianoce zas choroba postihla muža na kraji lesa. Veľmi chorý ležal vo svojej chalupe. Teraz to bolo naopak. Muž od jazera každý deň pomalým krokom prichádzal na kraj lesa navštíviť chorého. Každý deň mu doniesol dar, ten istý dar. Bol to presne onen dar, ktorý mu priateľ daroval na jeseň. Po čase aj muž na kraji lesa mohol zase vstať z postele. Obaja vyšli von, prechádzali sa po lese, alebo po brehu jazera. Obaja mali veľkú radosť z daru.

Čo si navzájom darovali? Nekúpili to v nijakom obchode. To sa ani nedá kúpiť. Ani sa to nebalí do jemného či pestrého papiera. Obaja muži to nemali pri sebe, keď jeden druhého navštevovali, ale v sebe. Tak to nemohli stratiť. A bol to taký nesmierne veľký dar, že by nijaký kus papiera nestačil, aby ho doň zabalili. Čo to bolo?

(Riešenie hádanky: Priateľstvo, čas pre druhého, pozornosť.)

Rok nad evanjeliom

Za cisára Augusta

Aký to bol svet? Svet Rímskej ríše, svet gréckej vzdelanosti. Pod povrchom politických, hospodárskych a vojenských udalostí tu pôsobilo akési očakávanie premeny ľudských vecí, očakávanie akéhosi zlatého veku, oddych od násilností a storočných nepokojov. Toto očakávanie sa často spájalo s nejakou tušenou osobnosťou, veľkým človekom, možno nadčlovekom, ktorý by vykonal pre svet čosi nové a božské.

Milióny obyvateľov Rímskej ríše videli takúto postavu práve v cisárovi. On mal v rukách takmer zázračnú moc, jeho vojská boli neporaziteľnou silou. Vniesol poriadok a jednotu do sveta, takmer strateného v nekonečných vojnách a bojoch. Zaručoval pokoj, vonkajšiu bezpečnosť a poriadok. Dával ľudu chlieb a hry. Nazývali ho Restitutor orbis - obnoviteľ sveta. Propaganda predstavovala ríšu ako začiatok tisícročnej vlády. Cisár Augustus pôsobil dojemom, že zlatý vek je na dosah ruky. Ale pod povrchom sa život prežíval ináč. Neistota svedomia, strach zo smrti a z toho, čo bude po nej. Otroctvo, vraždy detí, narodených i nenarodených, rozpad rodiny...

Za týchto okolností sa začalo diať to, o čom rozprávajú evanjeliá. V Ježišovi sa začal nový život a nový svet. Čo by bolo bez neho? Kto by bol ovládol náš svet? Atíla? Vandali? Ako dlho by bola pretrvala antická kultúra, keby ju nebolo uchovalo kresťanstvo? Akí démoni by sa boli zmocnili Európy? Kto by nás bol naučil abecedu a násobilku? Nebolo by našich chrámov ani krížov na cintorinoch, ani kresťanského svedomia a zákona lásky. Ak v našich dňoch dal Pol Pot vyničiť tri milióny nepriateľov, čo by bolo zostalo z dejín sveta? Koľko obetavosti vnieslo evanjelium do sveta národov! Popri všetkých chybách, ktoré sa stali a ktoré boli často dedičstvom starého alebo obnovovaného barbarstva a pohanstva, sv. Benedikt posväcoval a obohacoval cez svojich synov národy, misionári šíрили lásku a vzdelanosť, sv. Cyril a Metod urobili z nás ľudí a stmelili nás v národ. Pred Františkom z Assisi mal úctu i sultán, synovia sv. Ignáca si získali úctu u cisára v Pekingu, Don Bosco vychovával mládež všetkých kontinentov/ rehoľné sestry tíšia bolesť v nemocniciach celého sveta, Jána XXIII. si zamilovali všetky národy, Pavla VI. počúvali v OSN zástupcovia všetkých kontinentov, Jána Pavla II. obklopujú milióny všade, kam zavíta.

Čosi posvätné sa objavilo na tejto zemi za čias cisára Augusta a pôsobí na nej bez prestania. Pôsobí aj cezo mňa?

Očakávanie Izraela

Očakávanie Rimanov, ich istoty a plány nepôsobili nijakým zvláštnym spôsobom na Židov. Židia sa zapájali do všeobecného očakávania tým, že mali svoju vlastnú nádej na lepšiu budúcnosť. Aj oni hľadali a čakali čosi božské. Vedeli však to, čo nevedeli mocní Rimania ani nijaký iný národ. V minulosti sa Boh zjavoval Mojžišovi a prorokom. Vyslobodil Izrael z Egypta a obnovil jeho život po neuveriteľnom utrpení v babylonskom zajatí. Sľúbil im záchrancu pre všetka budúce veky. Nezjaví sa a nezačne pôsobiť aj teraz, v týchto časoch útlaku, keď si krajinu Izraela podrobili Rimania, majú tu svoje vojsko a svoju správu a chcú postupne odtáť národ od jeho duchovných tradícií - od Zákona a od Boha? Netrpezlivá túžba narastala aj v Izraeli. Istota, ako sa táto túžba uskutoční, nebola však rovnaká.

Prorocká posvätných kníh to spomínali na mnohých miestach. Hovorilo sa v nich o veľkom Vladárovi, ktorý prinesie pokoj. Bude synom veľkého kráľa Dávida - bude pochádzať z jeho potomstva. Bude cisárom izraelskej ríše, nemenej významnej ako Rímska ríša. Túto postavu volali oddávna Mesiášom, Božím Pomazaným. Pomazaní posvätným olejom bývali králi a veľkňazi. Veľká osobnosť vládca mala byť pomazaná a posvätená pre veľké poslanie. Toto očakávanie viedlo mnohých k bojovnému postojovi voči Rimanom.

Bojovný mesianizmus nebol jedinou formou národných túžob. V národe žili aj omnoho duchovnejšie predstavy o budúcom Mesiášovi. Živili sa slovami prorokov. Tí hovorili o synovi Dávidovom, dávali mu meno Emanuel - Boh s nami, nazývali ho Božím služobníkom a záhadne i Mužom bolesti. Mal obnoviť vzťah k Bohu a založiť Novú zmluvu po porušení Starej zo Sinaja. Mal byť i svetlom pohanov až do končín zeme. Mal založiť duchovné kráľovstvo pre celý svet.

V Izraeli žilo aj takéto duchovné očakávanie. Prastará modlitba hovorila: „Obnov našich sudcov ako kedysi a našich radcov ako v dávnych časoch, a ty panuj nad nami,

Pane, ty sám panuj!“ Tu je už vyjadrená ozajstná duchovná túžba. Boh bol jediný vládca Izraela, no teraz to bola iba nádej, nie skutočnosť.

Do tohto očakávania naraz zaznie: „Narodil sa vám Spasiteľ!“ K týmto slovám evanjelia pripája dnes Cirkev modlitbu nás všetkých: Večný Bože, zažiarilo nám pravé Svetlo, Ježiš Kristus! Prosíme ťa, aby sme s vierou prijali svetlo jeho pravdy!

Nám sa narodil

Narodil sa ako človek navždy. On, všemohúci a vševediaci, Ježiš, Spasiteľ a Pán. On je počiatok a koniec, zrodený z Otca, nekonečný Boh, narodil sa z Márie Panny ako človek, v predpovedanom Betleheme, v predvídanom čase, za cisára Augusta. Odvtedy sa rodí každý deň a v každej chvíli krstom v nás a v Eucharistii pre nás. Je to ustavičné prežívanie jeho prítomnosti bez konca. Ježiš je večná, dokonalá novosť Boha. Prišiel pre nás a pre našu spásu - tak sa modlíme v Kréde. A je tu pre nás stále. Je na tomto oltári, obklopený plápolajúcim svetlom sviec, pozdvihovaný nad nás v tichu premenenia!

Ježišu, narodený pre nás, čo mi povieš na Vianoce? Čo mi povieš v tento deň? Modlím sa s celou Cirkvou: Všemohúci Bože, daj, aby viera v tvojo Syna, ktorá osvecuje našu myseľ, zažiarila z našich skutkov!

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk/

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku